

Bed. de enkelte Paragrapher af denne Deel af Lovudkastet har Udvalget fundet Anledning til følgende Bemærkninger:

§ 1 antage vi, at Commaet i tredie Linie ved en Trykfeil er sat efter Ordet „Præsten“ istedenfor efter Ordet „deelviis“ i fjerde Linie. Naar det hedder, at Beregningen (af Dvagtituden) „skeer saaledes, at det oplyses, hvor stor Afgiften har været i Aarene 1851—1860“, turde det paa flere Steder paa Grund af mindre nøjagtige Optegnelser, men især hvor Vacance er indtraadt i disse Aar og derved den forrige Præsts Optegnelser ere tabte, være vanskeligt at tilveiebringe de her forudsatte Oplysninger; vi troe derfor, at det er rigtigst kun at bestemme, at slike Oplysninger saavidt muligt skulle tilveiebringes og lægges til Grund for et Skøn. I Almindelighed vil man naturligviis maatte lægge Præstens Optegnelser til Grund, da de enkelte Ydere neppe hyppig have ført Bog over denne Udgift.

Den i Paragraphen tilføiede Bestemmelse om Fritagelse for at deeltage i den paa Hartkornet kaldende Udgift for „de Eiendomme, som ere saa smaa, at kun ganske undtagelsesviis Tillæg der finder Sted“, forekommer os saa usikker i sin Anvendelse, at det synes, at der enten maa sættes en fast laveste Grændse for det Hartkorn, paa hvilken Afgiften kan lægges (hvilket vilde være vanskeligt, da Arealet og Kreaturholdet for Huse med samme Hartkorn i forskellige Egne af Landet, paa Verne og i Jylland, er saa forskelligt), eller Bestemmelsen falde bort, da Afgiften for slike Steder vil blive næsten umærkelig. Heller ikke gjordes nogen saadan Undtagelse ved Smaaarehels-tiendens Forandring til en Pengeafgift efter Hartkorn ved Forordn. Sde Januar 1810 § 7.

I Anledning af §§ 1 og 2 skal Udvalget gjøre opmærksom paa, at der efter deres Bedtægelse endda bliver en uafsløst Naturalydelse tilbage, nemlig den paa enkelte Steder forekommende saakaldte Fiske-tiende, der, hvis den skal forandres, hverken kan lægges paa Hartkornet eller paa de „enkelte Jordbrug“ (§ 2), hvormed Skatteriet ikke staaer i Forbindelse.

Bed § 3 skal Udvalget, forudsat at den beholdes, foruden hvad ovenfor er bemærket, end-

videre foreslaae, at Ordene „iberegnet Dypmaal, hvor . . . udkom“ gaae ud. Dypmaalet slutter sig nemlig ene til Ydelsen in natura som det, der skal bøde paa Sædens Svinden; det, der er den egentlige Ydelse og skal omsættes til Penge, er en almindelig Lønde godt og forsvarligt Korn.

Det synes rigtigst, at Spørgsmaalet om, hvormange Commissioner der skulle nedsættes for hver Amtsraadskreds (§ 6), undergives den locale Autoritets, Amtsraadets, Skøn.

§ 7. Den af Udvalget foreslaaede Tilføielse, at enhver Forretning skal afholdes inden vedkommende Sogns Grændse, betragte vi blot som en udtrykelig Udtalelse af Lovkastets Mening. Den i Paragraphens Slutning indeholdte Bestemmelse synes noget ubillig imod Præsten, da han, uden at der for ham har været Anledning til at antage og instruere en Befuldmægtiget, kan faae en saa pludselig Hindring, f. Ex. ved at kaldes til en farlig Syg eller ved selv at blive syg, at Udeblivelsen ikke kan regnes ham til Last. Vi troe altsaa, at der første Gang bør tages Hensyn til Forfald, som af Commissionen skønnes gyldigt, men at i Gjentagelsestilfælde Mødet ikke bør være for-gjæves.

§ 8. Foruden at Protokollen opbevares i Cultusministeriet, bør der efter Udvalgets Mening uden særlig Requisition udfærdiges to Protokolludskrifter, der som tilgængelige Underretninger om og Normer for Ydelsen opbevares i Sognet, den ene for Tiendetageren, den anden for Yverne, og Udfærdigelsen af disse to Udskrifter bør betragtes som en Deel af Forretningen selv, for hvilken ingen særlig Godtgørelse betales, da den falder under de i § 12 omhandlede Udgifter. Naar dette bestemmes og desforuden Protokollen ved Forretningens Slutning oplæses, synes meget vel, til Besparelse af Omkostninger, særlig Forhøydelse af Kjendelser for Vedkommende at kunne bortfalde.

§ 9. De nedenfor foreslaaede Ordforandring bringer gaae blot ud paa at frembringe større Tydelighed i Udtrykket.

§ 11. To Redactionsforandringer foreslaaes.